

5. Azor

Já vám dneska povím, jak jsem se seznámil se svým nejlepším psím kamarádem. Bylo to docela pěkné dobrodružství...

Jednoho chladného podzimního dne mě Matyáš vzal na procházku do parku. Na procházky chodím hrozně rád. Můžu vesele pobíhat mezi keříky, nebo se jen tak procházet po trávníku a čichat všechny ty báječné vůně. Na procházky chodím rád mimo jiné taky proto, že mě Matyáš vždycky vede na vodítku, a to je pro každého pořádného psa veliká čest.

Tentokrát mě Matyáš vzal na dětské hřiště. Je tam vždycky spousta dětí a Matyáš na mě po chvílce úplně zapomněl. Přivázal mě za vodítko k pouličnímu koši na odpadky a houpal se s ostatními na houpačce. Vůbec, ale vůbec si mě nevšímal.

To se mě hluboce dotklo. Copak jsem snad páté kolo u vozu, že mě takhle odvrhne? Nezasloužím si trochu pozornosti? Schwálně jsem se vztyčil na zadní, aby si mě Matyáš mohl lépe všimnout, a hlasitě jsem zívł. On ale pořád nic. Jako bych byl vzduch.

A tak jsem si dal tu práci, odmotal jsem se od koše na odpadky a odešel. Když si mě nevšímal, tak si ho pro změnu zase nebudu všímat já. Vyrazil jsem mezi keříky. Matyášova nevšímavost se mě sice dotkla, ale po chvílce pobíhání mezi keři jsem na to dočista zapomněl a dal jsem se do zpěvu: "Když se dívám na sebe, tak se musím pochválit, nevypadám věru zle, zkrátka Muki, jak má být. La, la, la, trala, la."

"Vypadáš jako koště z prádelny!" slyším náhle něčí cizí hlas. Bum! A leknutím narážím do pouliční lampy. "Jauvajs!" kňourám a zjišťuji, že mám bouli na čele. Kdo se odvažuje mě takhle urážet?

"Jsi nafoukaný prcek!" ozval se zase odněkud hlas a já už toho začínám mít dost.

"Který drzoun mě tady takhle uráží? Tak se ukaž, zbabělče, pojď, můžeme si to spolu rozdat!" Pevně jsem se postavil na všechny čtyři a vycenil zuby tak nebezpečně, jak jsem jen uměl.

Náhle se přímo přede mnou pohnul keř a z něj vylezl snad největší pes, jakého jsem kdy viděl. Měl obrovskou hlavu, obrovské pracky a ještě obrovštější zuby. "Tak ty si to chceš se mnou rozdat, skrčku?" směje se ten obr tak hlasitě, až mi vlají ouška.

"Ale kdepak, já jenom..." breptám a cítím, jak se mi klepou tlapky, "rozdáme si to jindy. Možná jsem se spletl. Asi určitě jsem se spletl. Ehm... jak bych tak řekl... nejsem dnes ve své kůži, bolí mě trochu v krku... a ráno jsem měl mírný průjem..."

"Aha," zasmál se hafan, "máš strach, bojíš se."

"Nene, to ne, čeho bych se bál... j-j-já se přece vůbec nebojím. No, raději už půjdu. Ehm..., nashledanou." Jako by nic se otáčím a zvolna odcházím. Skočí na mě zezadu, nebo neskočí?

"Počkej!" zařval pes, a já ztuhl jako zmražená zmrzlina. "Jak se jmenuješ?"

"Cože? Já? Ale to snad ani není důležité. No, jak se jmenuji..." Jakkak se vlastně jmenuji? Byl jsem tak vyděšený, že jsem to zapomněl. Honem odpovědět, nebo odtud nevyvážnu. "Jak se jmenuji, no, jako každý pes v mém věku. No, pes... pes..."

"Jméno!" zařval obr a vycenil strašlivé zuby.

"Muki!" vyhrkl jsem zděšeně a roztrásl se jako osika. Je se mnou konec! To je má poslední hodinka. Sbohem můj mladý živote, skončíš tak brzy! Přivřel jsem oči a čekal smrtící úder.

"Dobrá," povídá pes po chvíli, a k mému údivu se do mě pořád ještě nezakousl, "já jsem Azor." Vycenil zuby, možná to měl být úsměv, a pak se otočil a odešel.

Uf! Vydechl jsem a prohlížel si vodítko, které jsem rozčilením rozkousal. To byly nervy! Ale přežil jsem. Bude to znít možná neuvěřitelně, ale od té doby jsme se stali s Azorem kamarády. Samozřejmě, pořád mám před ním určitý respekt, je větší a silnější, ale už se ho nebojím.

A pokaždé, když jdu s Matyášem do parku a on si mě zase vůbec nevšímá, zavolám na svého kamaráda Azora a hrajeme si spolu. Ach, není nad to, mít dobrého přítele.